

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΓ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880

ΑΡΙΘ. 154.

Συνδρο. ἑτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐἰς οὐδέναν, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶς » 2.

Ἐν ὁδῷ Αἰόλου ἀριθ. 39.

Ἡ ἐλπίς.

Κόρη γλυκεῖα
τοῦ Παραδείσου,
παραμυθία
τῆς συμφορᾶς.

Ἐλπίς ἡ μόνη
τερπνὴ φωνή σου
ἀνανεώνει
πηγὴν χαρᾶς.

Ὅποτεν πλέω
εἰς δυστυχίας·
ὅποτεν κλαίω
ἐλεεινά,

Σὺ μὲ φωτίζεις
μ' ἀκτίνας θείας,
Κι' ἀνακουφίζεις
εἰς τὰ δεινὰ

Μ' ἐν βλέμμα μόνον
παύεις τοὺς θρήνους
Κακοδαιμόνων
τῆς γῆς ψυχῶν

Καὶ ἡ ταχεῖα
πετὰ μ' ἐκείνους
Ἐπιθυμία
τῶν δυστυχῶν.
Α. Κατακουζηνός.

—Ὁ ἀρχῆθεν κάκιος ἀνατεθραμμένος ἄνθρωπος, ὅσον πλειότερας ἐπιστήμης δεχθῇ, τόσον γίνεται ἀχρεϊέστερος.
(Κοραῆς).

—Ὅστις ἐξοδεύει τὸν καιρὸν εἰς τὰ ἀνωφελῆ, ἢ πολὺ ὀλίγου ἄξια, εἰς ἐκεῖνον καιρὸς δὲν μένει διὰ τὰ ἀξιόλογα. Καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν ὁ εἰς ἐκεῖνα δαπανώμενος καιρὸς ᾖ καιρὸς τῆς νεότητος, οἱ τύποι τῆς οὐτιδανασχολίας μένουσι διὰ παντὸς ἀνεξάλειπτοι εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸν κάμνουσιν ἀνεπιτήδειον πάσης φιλοσοφικῆς θεωρίας.
(Κοραῆς).

Οἱ ἐνταφιασθέντες ζῶντες.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πτωχοῦ Ἰακώβου εἰς τὸ ὅποιον ἐξέθετε τὴν εἰκόνα τῶν φοβερῶν ὥρων, τὰς ὁποίας διήλθε πλησίον τοῦ νεκροῦ ἐν τῇ τρομερᾷ ἐκείνῃ μοναξίᾳ.

Μετὰ ταῦτα ἔπεσαν εἰς φοβερὰν μελαγχολίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ματαίως προσεπάθησε νὰ ἐλευθερωθῇ διὰ τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν εἶχε διακόψει ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ παποῦ του· ἐπὶ ὀλοκλήρους δὲ ἡμέρας ἔκλθητο πλησίον τῆς φωτιᾶς χωρὶς νὰ δύναται νὰ συμμαζεύσῃ τὰς ἰδέας του.

Ἐν τῇ διαστήματι τοῦτο δύο συμβάντα ἱστοροῦνται εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του, τὰ ὅποια τὸν ἐξύπνησαν πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὸν λήθαργον, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε πέσει. Τὸ πρῶτον συνέβη μικρὸν μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ γέροντος. Νύκτα τινὰ, ἐνῶ ἡτοιμάζετο νὰ σβύσῃ τὸ πῦρ, ἤκουσεν ἐλαφρὸν τρίξιμον ἄνωθεν τῆς καπνοδόχης· φοβηθεὶς δὲ μήπως ἡ καπνοδόχη πᾶσῃ φωτιᾷ, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν καίτοι θερμὴν εἰσέτι ὁδαν, καὶ ἐξήταξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ἐνῶ δ' ἴστατο ἐκεῖ, ἐφάνη διὰ τινος

ανοίγματος τῆς καπνοδόχης ἀστὴρ τις λαμπυρίζων— ἦτο τὸ μόνον φῶς τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον μετὰ πολ-
λὰς ἐβδομάδας κατὰ πρῶτον προσέβαλε τὴν ὁρασίαν τι,
καὶ διὰ τοῦτο ἐστάθῃ ἐκεῖ παρατηρῶν αὐτὸν μέχρις οὗ
ἐχάθῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ ἐμφάνις τοῦ ἀστέρος τούτου ἐφάνη εἰς αὐτὸν
ὡς σημεῖον πλήρες παρηγορίας, ἐλπίδος καὶ ὑποσχέ-
σεως παρὰ Θεοῦ, ὅτι δὲν εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῇ,
ὅθεν εὐθὺς, ἀφοῦ ἐξῆλθε τῆς καπνοδόχης, κλίνας τὰ
γόνατα εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην
ἀκτῖνα τῆς ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν τῷ ἔπεμψεν. Δυστυχῶς
ἡ μικρὰ αὕτη παρηγορία δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, ἡ δὲ
προτέρα μελαγχολία του ἐπανῆλθε, καὶ ἴσως θὰ τὸν
κατέβαλλεν ἂν μὴ ἐλάμβανε χώραν ἑτερόν τι συμβεβη-
κὸς, τὸ ὁποῖον τὸν ἐξήγειρεν ἐξ αὐτῆς.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο ἔλαβε χώραν τὴν 23 Ἰανουαρίου.
Ἐπὶ τινος ἡμέρας ὁ Ἰάκωβος εἶχε παρατηρήσει, ὅτι
ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῇ ἐπὶ τὸ θερμότερον· ἡμέραν
δὲ τινα κατὰ τὰς 2 μ. μ. ἤκουσεν αἰφνης ἤχον τινα
ὡς προσεγγιζούσης βροντῆς, καὶ διὰ μιᾶς ἡσθάνθη ἰσχυ-
ρὸν κλονισμὸν, ὅστις τὸν ἔκαμε νὰ ἐγερθῇ εἰς τοὺς πό-
δας του ἔντρομος.

Διάφορα ἐκ τῶν σκευῶν του κατέπεσαν, πυκνὴ κό-
νις ἐπλήρωσε, τὸ δωμάτιον ἐκ δὲ τοῦ τριζήματος τῶν
ξύλων τῆς στέγης ἐνόησεν, ὅτι τὸ κτηνοστάσιον διήρ-
χετο διὰ τρομερὰς καταστροφῆς. Ἐν τῇ ἐκπλήξει του
κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν, ὅτι πάντα τὰ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν
του ἐθραύσθησαν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολλὸ ἐπείσθη, ὅτι τὸ
δωμάτιόν του καὶ αὐτὸς ἦσαν ἀβλαβεῖς, ἀμέσως δὲ πε-
ριῆλθε τὸ κτηνοστάσιον διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν τὰ πάντα ἐκεῖ
ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν.

Εἰσελθὼν ὅμως εἰς τὸ τυροκομεῖον εὗρεν αὐτὸ σω-
ρὸν ἑρειπίων· Οἱ τοῖχοι ἴσαντο μὲν εἰσέτι, ἀλλ' ἐφαί-
νοντο ἐτοιμὸὶ ῥοποῖ. Μέρους τῆς στέγης εἶχε βοιωθῇ καὶ
καταπέσει, ξύλα δὲ καὶ λίθοι ἦσαν διεσκορπισμένα καθ'
ὅλον τὸ δωμάτιον.

Ἦτο φανερόν, ὅτι ὑπερμέγεθές τι σῶμα, ἢ ὄγκος
χίνος ἀποσπασθεὶς ἐκ τοῦ ὅρους εἶχε προσβάλει τὴν
στέγην τοῦ κτηνοστασίου κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὴν
κατέρριψεν.

Ὁ Ἰάκωβος εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, διότι ἐπροφύ-
λαξε αὐτὸν καὶ πάλιν ἐκ βεβαίου θανάτου, ἡ δὲ σωτη-
ρία του τῷ ἐφαίνετο νέον σημεῖον, ὅτι ὁ Πατρικὸς ὀ-
φθαλμὸς τοῦ Θεοῦ ἐπέβλεπεν ἐπ' αὐτόν. Ὅθεν ἀνέλαβε
θάρρος καὶ αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες του ἀνεπτε-
ρώθησαν.

Τὴν νέαν ταύτην παρηγορίαν ἐχρειάζετο ὁ Ἰάκωβος,
διότι τὰ ἀτυχήματά του δὲν εἶχον εἰσέτι τελειώσει.
Ὅτι ὁ γέροντος εἶχε προείπει, τοῦτο καὶ ἐγένετο—τὸ
γάλα τῆς Ρόζας ἤρχισε κατὰ μικρὸν νὰ ὀλιγοστεύῃ—

τοῦτο δὲ ἐνεθάρμυνε εἰς αὐτὸν τοὺς λόγους τοῦ ἀγα-
πητοῦ του παποῦ, «Τί θὰ κάμωμεν, ἂν ποτε τὸ γάλα
τῆς Ρόζας στερεύσῃ; Πρέπει νὰ τὴν σφάζωμεν διὰ
νὰ ζήσωμεν μὲ τὸ κρέας τῆς.»

Τί! νὰ φονεύσῃ τὴν Ρόζαν, τὴν πιστὴν σύντροφον
βλῶν τῶν θλίψεών του! Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἠδύνατο νὰ
συγκατατεθῇ εἰς τοῦτο. Ἡ ἀπλὴ ἰδέα τὸν ἔκυψε νὰ ἀ-
νατριχιάζῃ! Ἄλλ' ὅμως ἐξετάσας τὴν ὁποίαν εἶχε τρο-
φήν, εὗρεν, ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐπαρκέσῃ πε-
ρισσότερον τῶν 15 ἡμερῶν· αὐτὸς δ' εὗρίσκετο εἰσέτι
εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος καὶ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀ-
φήσῃ τὸ κτηνοστάσιον. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ διπλα-
σιάσῃ τὴν τροφήν τῆς Ρόζας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ αὐ-
ξήσῃ ἐκ νέου τὴν ποσότητα τοῦ γάλακτος, ἀλλὰ ду-
στυχῶς δὲν τὸ ἐπέτυχε, τὴν δὲ 4 Φεβρουαρίου οὐδὲ
σαλαγματιάν γάλακτος ἠδύνατο ν' ἀμέλῃ. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

(Μῦθος Ἰνδικός.)

Ἀλώπηξ, πῖθηκος καὶ κουνέλιον ἔζων μίαν φορὰν
εἰς ἓν δάσος πολὺ ἡδύτυχισμένα, συζῶντα εἰς τὴν αὐ-
τὴν φωλεάν. Μίαν ἡμέραν ἦλθε γέροντις εἰς τὴν κα-
τοικίαν των, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο πολὺ κουρασμένος καὶ
πεινασμένος, καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν χαρὰν.
Ἀφ' οὗ ἐκάθησεν ὀλίγον, τοῖς εἶπε. «τέκνα μου, ἤ-
κουσα εἰς τὴν πατρίδα μου, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ μακρὰν
ἀπ' ἐδῶ, ὅτι σεῖς, μόλον ὅτι εἰσθε ἀπὸ διάφορα εἶδη,
καὶ ἔχετε διάφορα ἦθη καὶ ἔθιμα, πάλιν ζητεῖτε ὁμοῦ ἡδύ-
τυχισμένα, καὶ λοιπὸν ἦλθα διὰ νὰ ἴδω τοῦτο τὸ πράγ-
μα. Τώρα εἰμαι κουρασμένος καὶ πεινῶ· ἔχετε τίποτε
διὰ νὰ φάγω;» Τότε ὅλα ἔκραξαν, «θὰ ὑπάγωμεν διὰ
νὰ σοῦ φέρωμεν, καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησαν, λαβόντα
μίαν διεύθυνσιν ἕκαστον. Ἡ ἀλώπηξ ἐπῆγεν εἰς τὸ
δάσος, καὶ ἐπιάσεν ἓν πτηνόν, ὁ πῖθηκος ἀνέβη εἰς
ἓν δένδρον καὶ ἔκοψεν ὠραιότατα καρύδια, ἀλλὰ τὰ
κουνελάκι, ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ φέρῃ τίποτε. Ὁ γέροντις
τότε εἶπε πρὸς τὸ κουνέλι, «τέκνον μου λοποῦμαι πολὺ,
ὅτι, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί σου δύνανται νὰ πράττωσι κατὰ
πρὸς ἀνακούφισιν ἑνὸς κουρασμένου γέροντος, σὺ δὲν
φροντίζεις νὰ πράξῃς τίποτε.»

Τὸ κουνελάκι ἐλυπήθη πολὺ καὶ παρεκάλεσε τοὺς
συντρόφους τοῦ νὰ τὸ βοηθήσωσι, διὰ νὰ συναῇ με-
ρικὰ ξύλα, καὶ νὰ ἀνάψῃ φωτῆν· τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἔπρα-
ξε, ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα καὶ εἶπε, «Καλέ μου, κύ-
ριε, ἐγὼ εἰμαι ἀδύνατον ζῶν καὶ δὲν δύναμαι οὔτε νὰ
κυνηγῶ, καθὼς ἡ ἀλώπηξ, οὔτε ν' ἀναβαίνω εἰς δέν-
δρα καθὼς ὁ πῖθηκος. Ἐζήτησα παντοῦ διὰ νὰ εὕρω
τι ἄξιον νὰ σοῦ φέρω, ἀλλὰ δὲν εὗρον· διὰ νὰ σοῦ δέι-
ξω ὅμως, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ὑπηρετήσω, ἰδοὺ δίδω